

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie skargi P. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
orzeczenia wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt XIII Ga [...], wydanego w sprawie
w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko [...] Towarzystwo Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 8.593,29 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2022 r,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) oddala wniosek pozwanej spółki o zasądzenie kosztów
postępowania skargowego**

UZASADNIENIE

Powód P. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego orzeczenia – wyroku z dnia 18 czerwca 2020 r. Sądu
Okręgowego w Ł., sygn. akt XIII Ga (...), którym zmieniono wyrok Sądu
Rejonowego w Ł. z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt
XII GC (...), w sprawie o zapłatę.

Skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 34 ust.
1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 854), art. 361 § 1 i 2 k.c. oraz art. 20 pkt. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2021 r. poz. 1376).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie „orzeczenie niezgodne z prawem” (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.) było wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego. Przyjmuje się jednolicie, iż niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy przy wydaniu orzeczenia dopuszczono się rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa w zakresie regulacji istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. Nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez orzekający sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa, przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 13 grudnia 2007 r., I BP 36/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 36 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2007 r., III CNP 37/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 94).

Skarżący starał się wykazać, że Sąd naruszył art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych polegające na błędnym przyjęciu, że szkoda polegająca na doprowadzeniu drogi do stanu niezapewniającego bezpieczeństwa w ruchu nie stanowi szkody „będącej następstwem uszkodzenia mienia”, gdy tymczasem pokrycie jezdni płynami eksploatacyjnymi oraz elementami uszkodzonych pojazdów stanowi bezpośrednie następstwo uszkodzenia mienia. Ponadto wskazał na naruszenie art. 361 § 1 i 2 k.c. polegającą na błędnym przyjęciu, że wylanie się płynów eksploatacyjnych i rozsypanie elementów pojazdu nie stanowi zwykłego następstwa spowodowania kolizji drogowej i w konsekwencji przyjęcie, że sprawca zdarzenia drogowego nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za koszty przywrócenia drogi do stanu zapewniającego bezpieczeństwo w ruchu. Ponadto zarzucił naruszenie art. 20 pkt.

4 ustawy o drogach publicznych polegającą na błędnym przyjęciu, że obowiązek utrzymania drogi ciąży na zarządcy drogi wyłącza odpowiedzialność cywilną osoby odpowiedzialnej za zawinione doprowadzenia drogi do stanu nie zapewniającego bezpieczeństwa w ruchu, gdy tymczasem nawet jeśli na zarządcy drogi ciąży obowiązek administracyjny zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu w ramach obowiązku utrzymania, to obowiązek naprawienia szkody poniesionej przez zarządcę jeżeli jest oparty na zasadzie winy, wyprzedza obowiązek, który powstał na podstawie innych tytułów.

Wskazane przepisy wywoływały wątpliwości i skutkowały rozbieżnymi rozstrzygnięciami, czego wyrazem było m.in. przedstawienie zagadnienia prawnego przez Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt VI Ga (...), które dotyczyło odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną zarządcy drogi a polegającą na zanieczyszczeniu jezdni płynami silnikowymi. Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 28 lutego 2020 r., III CZP 9/22, rozstrzygnął, że sprawca wypadku komunikacyjnego i zakład ubezpieczeń, z którym sprawca wypadku jest związany umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów, odpowiadają wobec zarządcy drogi za szkodę spowodowaną zanieczyszczeniami drogi płynami silnikowymi.

Jak wskazano wyżej o takim pojęciu bezprawności kwestionowanego przez pozwanego wyroku Sądu Okręgowego nie może być mowy, gdyż rozstrzygnięcie stanowi opowiedzenie się przez Sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Skarga jest zatem oczywiście bezzasadna, gdyż przyjęcie jej do rozpoznania skutkowałoby jej oddaleniem (art. 424⁹ k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁹ § 1 k.p.c.).